

WORTH_Human Library: SOFIA POSTELNICU (15 NOIEMBRIE 1987)

M-au luat de acasă, m-au adus la Miliție în Brașov. Aici am stat o noapte, în Brașov. A doua zi dimineată ne-au urcat în dube. Bărbații erau cu lanțuri la picioare și cătușe la mâini, și noi la fel, cu cătușe. Ne-au urcat în dube, ne-au dus la București... n-am știut unde ne duc, nu ne-au spus decât că nu mergem în stațiune, nu vorbeau cu noi. Eram o cantitate neglijabilă pentru ei. În arestul Miliției, când am ajuns la București, nu mai eram nici tovarășă, nici femeie, nici om, eram un număr. Nu mai răspundeam când mă striga Postelnicu, eram 1754. La numărul ăla răspundeam. Acolo am stat două săptămâni, din 17 noiembrie până la începutul lui decembrie, 3 sau 4 decembrie. În 4 decembrie a fost procesul la Steagul Roșu, procesul celor 61 care au fost arestați, deportați și condamnați. Noi am fost doar arestați și deportați, la alte întreprinderi. Două săptămâni nu a știut nimeni unde sunt. Soțul meu știa am plecat cu trei bărbați de acasă, dar unde am plecat nu știa nimeni... și aveam doi copii... aveam fetița care avea cinci ani și acum are 41, și băiatul treizeci și...nu, atâția are acum, avea doi ani jumătate... mici.

Am venit acasă după două săptămâni. M-am prezentat la locul de muncă a doua zi. Am ajuns azi la ora 12 acasă, a doua zi dimineată m-am prezentat la locul de muncă, altfel era jale, Securitatea era cu ochii pe noi.

.....

Seara la ora nouă te scotea la anchetă, iar dimineata la ora patru nici nu mai aveam ce să vorbim cu anchetatorul. Îmi dădea câte o țigară, eu nu fumam, dar hai să o pufăim. Trebuia să stai acolo în anchetă ca să te obosească și să spui tot ce ai făcut. Asta era politica lor. Aveau o politică foarte bună, pusă la punct. Te făceau să spui și ce ai mâncat și ce n-ai făcut. Pe mine, de exemplu, mă obligau să declar că am dat foc la perdelele din Prefectură. Pentru că atunci am ajuns până la Prefectură. Și le-am zis „Dom’le, nu am dat foc”. Nu am declarat, dar nici nu m-au arestat chiar degeaba. Eu mi-am cerut drepturile, dar pe atunci nu aveai voie. Eu m-am dus la șeful meu de secție și am bătut cu pumnul în masă spunându-i „Dom’le, eu am luat trei lei la lichidare. Cu trei lei... eu am doi copii acasă, cu trei lei nu pot să iau o ciocolată”... sau o prăjitură, că ciocolată nu prea găseai...„o prăjitură nu pot să o împart la doi copii să o mănânce”. Și când a venit Securitatea, normal, s-au dus la șeful Secției și l-au întrebat care-i mai... cine a fost la revoltă... „Păi, cutărică a venit dimineată la mine și a bătut cu pumnul în masă...”. Și așa au aflat, că altfel nu aveau de unde să știe că eu am fost la Primărie. Dar cerându-ți drepturile, nu aveai loc atunci, erai

strâns de orice... că nu ai mâncare, nu ai căldură, nu ai lumină... că n-aveai nimic, stăteai la un kilogram de lapte, puneam sticlele de seara de la 11 noaptea și dimineața la 4 mă duceam să stau să iau un litru de lapte pentru copii să le dau să mănânce.

.....

Problema era că nu era lumină în primul rând. Că acumă, cu televizoare, că nu aveai program decât două ore pe zi și alea erau „Trăiască Ceaușescu, Partidul, România!”Nu aveai mâncare, nu aveai căldură, apa era și ea la restricție, și asta ne-a înfuriat mai tare. Lozincile care se strigau de la Steagu' până la Prefectură erau: Vrem mâncare!, Vrem căldură! Astea erau cele mai strigate. Că muncești...

.....

Soțul meu era schimbul trei. Era duminică și era și zi de votare atunci. Eu m-am dus la schimbul unu pentru că lucram și sâmbăta și duminica, nu ca acum. Se spunea că nu se făcea planul și trebuia să lucrăm. Când m-am dus acasă soțul meu dormea pentru că fusese schimbul trei. L-am întrebat:

- Știi ce s-a întâmplat azi la Steagu? I-am povestit to și el a zis:
- Și tu ce-ai căutat acolo?
- Ce-am căutat?
- Ai să vezi tu!

Atât a zis. Asta a fost duminică. Luni m-am dus la serviciu în mod normal, dar deja luni când m-am dus la serviciu se auzea că unii oameni nu au venit seara acasă. Soțiile lor povesteau în taină. Iar la unele secții din uzină au venit la unii oameni agenții Miliției și i-au luat cu ei. Milițienii nu i-au mai adus înapoi. Dar toate astea se spuneau în șoaptă. M-am dus și marți la serviciu și erau deja zvonuri mai multe. Deja observam că mulți colegi de la liniile de producție nu erau prezenți la lucru.

.....

Eu locuiam la Timișul de Jos, localitate care aparținea de Predeal, nu de Brașov. Mi-au spus că s-a întâmplat ceva undeva și trebuie să dau o declarație. Nu puteai să te opui. Dar nu am ajuns la Predeal, ci la Brașov. De ce trebuia să vină trei bărbați pentru o femeie? Eu locuiam într-o casă de dincolo de calea ferată. Când am plecat de acasă aveam pe mine o bluză, pantaloni și un cojocel. În picioare aveam ghete. O gheată avea fermoarul mai slab. M-am aplecat să-mi închei fermoarul și atunci le-am văzut pistoalele. Atunci m-am speriat. Ei au crezut că le fac ceva rău lor. Dar ce puteam să fac? Să iau o piatră să le sparg capul?....